

1.

A BIBLIA EGYEDI VOLTA

Március 28., szombat délután

Alaposan kutassák át meg át az Isten Igéjét. Bármilyen más olvasmány kevésbé fontos; a Biblia kutatása nem fogja szükségszerűen kizárni az összes vallásos olvasmányt, de ha imával tanulmányozzák az Úr szavát, akkor ki fogja rekeszteni az olyan olvasmányokat, amelyek elterelik a figyelmüket a Szentírásról. Ha figyelmesen olvassuk az Igét, ha könyörgünk, hogy meg tudjuk érteni, akkor minden sorában új szépséget fedezünk fel. Isten akkor olyan világosan fedi fel előttünk a becses igazságokat, hogy őszinte öröm fakad belőle számunkra, és amint kitárnak előttünk vigasztaló, fenséges igazságai, folyton lakmározni fogunk belőlük. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 337–338. o.

A sorainkba fokozatosan beférkőző gonoszság észrevétlenül távolítja el a gyülekezeteket és az embereket az Úr iránti tisztelettől, és ezzel akadályt gördít azon erő útjába, amit a menny adni szeretne.

Testvéreim, hagyjátok meg annak Isten Igéjét, ami! Emberi bölcsesség ne bátorkodjék gyengíteni a Szentírás valamelyik kijelentését. A Jelenések könyvének ünnepélyes kijelentése kellene, hogy figyelmeztessen mindannyiunkat. Az Úr nevében mondom: „Oldd le a te saruidat lábaidról, mert szent a hely, amelyen állasz.” – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 711. o.

Az egész Biblia Isten dicsőségének Krisztus általi kinyilatkoztatása. Ha elfogadjuk, hisszük és követjük, jellemünk átalakításának eszköze lesz. Ez hatalmas ösztönző, kényszerítő erő, amely élénkíti testi, szellemi és lelki képességeinket, és helyes mederbe tereli az életet.

Azért lehet az ifjúságot, sőt, még az érettebb korosztályt is könnyen kísértésbe és bűnbe vinni, mert nem tanulmányozzák Isten Igé-

jét, és nem elmélkednek felette úgy, ahogy kellene. Mivel az Úr Igéjének szent tanításait semmibe veszik, életük és jellemük szilárd, biztos akaratérő hiányáról tanúskodik. Nem fordítanak komoly figyelmet arra, ami tiszta és szent gondolatokat ébreszt, és ami eltereli a gondolataikat arról, ami tisztátalan és hazug. Kevesen választják a jobb részt, és kevesen ülnek le Máriához hasonlóan Jézus lábához, hogy a mennyei Tanítótól tanuljanak. Krisztus szavait csak kevesen őrzik kincsként a szívükben, kevesen követik életük gyakorlatában.

A Biblia igazságai – ha elfogadjuk őket – csiszolják értelmünket, nemesítik lelkünket. Isten Igéjének kellő értékelése által mind fiatalok, mind idősök olyan feddhetetlenségre és elvhűsége juthatnak, hogy ellen tudnak állni a kísértéseknek. (...)

Gondolataikat, képességeiket, szellemi erejük legjavát szenteljük a Mindenható gondolatainak tanulmányozására! Ne az emberi feltevésekből kialakított filozófiát tanulmányozzák, hanem annak a filozófiáját, aki az igazság! Nincs olyan irodalmi alkotás, amelynek értéke hasonlítható lenne hozzá. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 458–459. o.

Március 29., vasárnap – Isten élő igéje

Krisztus testet öltése titok, sőt, olyan titok, „mely örök időktől fogva el volt hallgatva”. Az istenség legnagyobb és legmélyebb titka. „Az Ige testté lett, és lakozék közöttünk.” Jézus magára öltötte a mennyei természeténél alacsonyabb rendű emberi természetet. Semmi sem igazolja ennél jobban Isten leereszkedő voltát. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta...” János olyan egyszerűen mutatja be ezt a csodálatos témát, hogy bárki megértheti, és világosságot nyerhet. (...)

Isten Igéje beszámol Krisztus földi életéről, ugyanakkor határozottan szól Krisztus örök létezéséről is. Az Ige mennyei Lényként, az Úr örök Fiaként létezett, és egy volt az Atyával. Öröktől fogva a szövetség közbenjárója, akiben megáldatnak a föld minden nemzetségei, zsidók és pogányok egyaránt, ha befogadják Őt. „Az Ige Istennel vala, és Isten vala az Ige.” Az angyalok és az emberek teremtése előtt az Ige Istennel volt, és Ő maga volt az Isten. – *Lift Him Up*, 74. o.

Jézus eljött, hogy közöttünk lakjon, és kinyilatkoztassa az Atyát mind emberek, mind angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondola-

taít tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szólt: „Mégismertettem övelük a te nevedet” (Jn 17:26) – „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) –, „hogyan legyen őbennük, amellyel engem szerettél, és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tanácskönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át fognak kutatni. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztese lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegettagadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy az Atya szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakozó Atya jellemét mutatta be. – *Jézus élete*, 19. o.

Napjainkban, amikor felhívást kapunk, hogy figyeljünk Isten parancsolataira és a Jézus hitére, ugyanazt az ellenségeskedést tapasztaljuk, ami a Megváltó idejében nyilvánult meg. Isten maradék népéről írták: „Megharagudék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus biznyságtétele.” (Jel 12:17) – *Jézus élete*, 398. o.

Március 30., hétfő – Kik és hol írták a Bibliát?

A Biblia tökéletes jellembeli mércét tár elénk. E szent könyv, melyet Isten ihletett, és szent írók jegyeztek le, az élet minden körülményei között tökéletes vezető. Félreérthetetlenül fogalmazza meg mind az ifjú, mind az idős kötelességeit. Ha az ember az élet vezérfonalává teszi, akkor lelkét „felfelé” vezet. Gondolatait felemeli, jellemét jobbá teszi, a szívnek békét és örömet ad. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 100. o.

Az Úr halandó emberekre bízta Igéjének összeállítását. Az Ige, mely az Ó- és az Újszövetség könyveiből áll, az elveszett világ lakóinak szánt útjelző. Isten örökül hagyta az embernek, hogy az irányelvek tanul-

mányozása és betartása által egyetlen léleknek se kelljen eltévednie a mennybe vezető úton.

Mindazok, akik a Szentírás kritikus helyeit úgy akarják tisztázni, hogy saját véges tudásukkal megállapítják, mi az ihletett, és mi nem, jobban tennék, ha befednék arcukat, mint Illés, amikor a szelíd és halk szót meghallotta. Isten és a szent angyalok jelenlétében vannak, akik korokon át ismeretet és világosságot hoztak az embereknek. Ők mondták el nekik, mit tegyenek, és mit ne, érdekesítő helyszíneken vezetve és mérföldkőtől mérföldkőig kísérve őket szimbólumok, jelek és illusztrációk által. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 16–17. o.

Lukács, az Apostolok cselekedetei írója és Theofilus, akinek írta, szép barátságnak örvendeztek. Theofilus sok tanítást és nagy világosságot kapott Lukácstól. Lukács korábban Theofilus tanítója volt, és később is felelősnek tartotta magát, hogy irányítsa és oktassa tanítványát, támogassa és védje munkásságában.

Abban az időben szokás volt elküldeni valakinek a kéziratot megvizsgálásra és elbírálásra. Lukács Teofilust választotta, akiben megbízott, hogy jól végzi el a fontos feladatot. Először Krisztus életének feljegyzéseire irányítja a figyelmet, amint azt Lukács könyve leírja, melyet ő ugyancsak Teofilusnak írt (1:1–5). A Megváltó tanításait kéziratokban és tekercsekben kellett megőrizniük. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1051. o.

Ha ihletés nélküli emberek írták volna Bibliánkat, egészen másként festene. Akkor nagyon nyomasztó olvasmány lenne a tévelygő halandóknak, akik velük született gyengeségekkel és egy szívós ellenfél kísértéseivel küszködnek. Így azonban a Biblia történetírásában a kiválasztott jellemek vallásos életének szavahihető feljegyzéseivel rendelkezünk. Akiket Isten kitüntetett, és akikre súlyos felelősséget bízott, olykor vereséget szenvedtek a kísértésektől, néha bűnbe estek, csakúgy, mint ma mi is. Hol törekszünk, hol ingadozunk, hol gyakran tévedésbe esünk. Mégis bátorító ez csüggedő szívünk számára, ha tudjuk, hogy ők Isten kegyelméből új erőt nyerhettek gonosz természetük fölé emelkedéshez; és mikor erre gondolunk, mi is készek leszünk megújult erővel bocsátkozni a küzdelemben. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 10. o.

Március 31., kedd – A Biblia mint prófécia

Az Üdvözítő eljövételének ideje, felkenetése Szentlélekkel, halála, az evangélium hirdetése a pogányoknak – mindez pontosan meg volt írva. A zsidó nép kiváltsága volt ezen próféciák értelmezése, és az, hogy felismerjék beteljesedésüket Jézus küldetésében. Krisztus hangsúlyozta tanítványainak a próféciák tanulmányozásának fontosságát. Dánielnek az akkori időkre vonatkozó jóvendüléséről ezt mondja: „Aki olvassa, értse meg.” (Mt 24:15) Feltámadása után „minden prófétáktól fogva” magyarázta a tanítványoknak, „amik őfelőle megíratlak” (Lk 24:27). A Megváltó szólt az összes próféta által. „A Krisztusnak őbennük levő Lelke (...) eleve bizonysgot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről.” (1Pt 1:11) – *Jézus élete*, 234. o.

Pál kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosan egybefonta a próféciákkal. Ezek utalnak arra, aki olyan lesz, mint „a bárány, mely mészárszékre vitetik”. A Messiás „önlelkét áldozatul” adja. Ésaías próféta bizonysgot tett róla, mint Isten Bárányáról; az Üdvözítő engesztelő művét évszázadokkal előbb szemlélhette, aki „életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig Ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:7, 10, 12).

A jóvendölések Üdvözítőjének tehát nem földi uralkodóként kell eljönnie, hogy megszabadítsa a zsidó népet elnyomóitól, hanem mint ember jön az emberek közé. Alacsony sorsban és szegénységben él, hogy végül mint megvetettet és elvetettet megöljék. Az ótestamentumi írásokban megjövendölt Üdvözítő áldozatul adja önmagát a bukott emberiségért, és ezáltal tesz eleget az áthágott törvény követelményének. Benne kellett teljesedniük az engesztelési áldozatoknak; kereszthalála ad jelentőséget az egész zsidó szertartási rendszernek. – *Az apostolok története*, 227. o.

Isten Igéjének tanulója a nemzetek történelmében megláthatja az isteni jóvendölések szó szerinti teljesedését. Babilon végül összeomlott, darabokra hullott és semmivé lett, mert uralkodóik jólétükben azt gondolták, hogy nem függenek a Mindenhatótól, és országuk dicsőségét emberi eredménynek tulajdonították. A Médó-Perzsa Birodalmat a menny azért sújtotta haragjával, mert Isten törvényét lábbal tiporta. Az Úr félelme nem talált helyet a nép többségének szívében. Elharapódzott a gonoszság, az istenkáromlás és a romlottság. Az utána követ-

kező birodalmak még becstelenebbek, még erköcstelenebbek voltak, és erkölcsi értékük egyre mélyebbre süllyedt. (...)

Ez csak Isten szavában tárul fel világosan. Ő megmutatja benne, hogy a népek erőssége – éppúgy, mint az egyéneké – nem azokban a lehetőségekben és adottságokban rejlik, amelyek látszat szerint legyőzhetetlenné teszik őket; nem is elismert nagyságukban található. Erősségük mércéje az a hűség, amellyel betöltik a menny szándékát. – *Próféták és királyok*, 501–502. o.

Április 1., szerda – A Biblia mint történelem

Sokan, nagyon sokan megkérdőjelezik a Biblia igazságát. Az emberi fejtegetés és a halandó szívek képzelgésai aláaknázzák Isten Szavának ihletettségét, továbbá a titokzatosság felhője veszi körül mindazt, amit magától értetődőnek kellene venni. Semmi nem rajzolódik ki tisztán, élesen. Ez az utolsó napok egyike jellemzője.

E szent könyv kiállta Sátán támadásait, aki gonosz emberekkel szövetkezett, hogy minden isteni eredetű dolgot homályba és sötétségbe burkoljon. Az Úr azonban – csodatevő hatalma által – megőrizte a Szentírást, hogy irányjelzőként mutathassa a mennybe vezető utat az emberi családnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 15. o.

Az embernek Istenre kellene bízni a saját Könyvéről, az élő kijelentésekről való gondoskodást, aki azt eddig is tette. Némelyek megkérdőjelezik a kinyilatkoztatás bizonyos részeit, és két kijelentés látszólagos ellentmondását hibaként értelmezik. Mózes I. könyvétől kezdve elutasítják azt, amit kérdésesnek tartanak, majd így haladnak tovább. Sátán mindaddig elvezeti őket, ameddig kritikájukban készek elmenni, és ameddig csak valamiféle cáfolnivalót találnak a Szentírásban. Kritikai lelkületüket a gyakorlat élesíti, és semmi felől nem nyugszanak meg bizonyossággal. Érvelhetsz nekik, de csak az idődet vesztegeted. Magát a Bibliát is nevetségessé próbálják tenni. Még gúnyolódókká is válnak, és ők volnának a legjobban meglepve, ha ezt a tudtukra adnád.

Testvérek, ragaszkodjatok a Bibliához úgy, ahogy azt olvassátok! Hagyjatok fel a Biblia érvényességére vonatkozó kritikával! Engedelmeskedjete az Igének, és egyikőtök sem fog elveszni! Az emberi bölcsesség korokon át saját véges értelmével és korlátolt felfogóképességével méricskélte Isten Szavát. Ha az Úr, az élő kijelentések szerzője

felemelné a függönyt, és feltárná előttük bölcsességét és dicsőségét, akkor ők semmivé válnának, és úgy kiáltanának fel, mint Ésaiás: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép közt lakom!” (Ésa 6:5) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 17–18. o.

Az ősi Izrael zúgolódásait, lázongó elégedetlenségét, valamint az értük tett hihetetlen csodákat, bálványimádásuk büntetését és hálátlanságukat is a mi okulásunkra jegyezték föl. Az ősi Izrael példájának figyelmeztetés a célja Isten ma élő népe számára, hogy ki tudják kerülni elődeik hitetlenségét, és megmeneküljenek az Úr haragjától. Ha a szent történelemből kihagyták volna a zsidók vétkeiket, ha csak erényeiket sorolták volna föl, akkor e történetírás nem lenne számunkra ilyen tanulságos. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 11. o.

Április 2., csütörtök – Az Ige átformáló ereje

Jósiás mélyen megrendült, amikor először hallotta az ősi iratban foglalt intéseket és figyelmeztetéseket. Eddig nem volt igazán tudatában, hogy Isten ilyen világosan tárta Izrael elé „az életet és a halált, az áldást és az átkot” (5Móz 30:19); és milyen sokszor kérlelte őket: válasszák az élet útját, hogy a földön dicséretessé, minden nemzet áldásává lehessenek. „Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek tőlük – buzdította Isten Mózes által Izraelt –, mert maga az Úr, a te Istened megvéd, nem hagy el téged, és nem marad el tőled.” (5Móz 31:6) (...)

Ezek és hasonló igeszakaszok tanúsították Jósiásnak, hogy Isten szereti népét, és gyűlöli a bűnt. A király remegett a jövőtől, amikor olvasta annak az ítéletnek a megjövendölését, amely gyorsan lesújt a makacsul engedetlenkedőkre. Nagy volt Júda romlottsága. – *Próféták és királyok*, 393, 396. o.

Jósiás király... megszagatta ruháit, és arra bátorította a szent szolgálatot végző papokat, hogy helyette és a nép nevében kérdezzék meg az Urat, mivel elhajoltak az isteni rendelésektől. Összegyűjtötte Izrael véneit, és elrendelte, hogy a nép előtt olvassák fel a könyvet. Rámutattak a vezetők és a nép vétkeire, majd a király a nép elé járult, és bevallotta vétkét. Megtért, és megfogadta, hogy teljes szívvel megtartja az Úr rendeléseit. Jósiás addig nem nyugodott, míg a nép nem tett meg min-

dent annak érdekében, hogy megtérjen hitelhagyásából, és az élő Istennek szolgáljon. – *Reflecting Christ*, 57. o.

Isten Igéjének igazságai a Mindenható kijelentései. Aki ezeket az igazságokat megvalósítja az életében, minden tekintetben új teremtéssé válik. Nem kap új értelmi képességeket, de megszűnik a sötétség, amely elhomályosította értelmét a tudatlanság és a bűn által. Ezek a szavak: „Új szívet adok nektek”, azt jelentik, hogy „új lelket adok nektek” (Ezék 11:19; 18:31; 36:26). A szív megváltozásával mindig együtt jár az igazság megértése és a meggyőződés keresztyén kötelességeinkről. Aki komolyan és imádkozva, figyelmesen tanulmányozza a Szentírást, tiszta gondolkodást és józan ítélőképességet nyer: Istenhez fordulva a műveltség magasabb fokára juthat el. – *Az én életem ma*, 24. o.

Isten megismerése magasabb az égnél, és szélesebb a teljes földnél. (...) Igazi tanítvány csak az lehet, aki a Szentírást olvasva annak tudatában van, hogy Isten szava szól hozzá. Remegve áll az Úr Igéje előtt, mivel számára élő valóságot jelent. Tanulmányozza és mélyre ás annak rejtett kincseiért. Értelmét, szívét megnyitja a kegyelem befogadására, és mennyei kegyelmért könyörög, hogy felkészülhessen az örök életre. Amint mennyei fáklya kerül az ember kezébe, meglátja törékeny voltát, fogyatkozásait és elkeseredett helyzetét, amikor önmagában keresi a feddhetetlenséget. Meglátja, hogy nincs semmi, amivel az Atya elé járulhatna. Imádkozik, hogy mindig Krisztus képviselője, a Szentlélek vezérelje és vezesse el a teljes igazságra. (...)

Az igazi nevelés azokat az elsajátított ismereteket jelenti, melyeket a mostani próbaidőben szereztünk, és amelyek képessé tesznek a szentekkel való együtt lakásra. Áldásokat hoznak számunkra és másokra is már ebben az életben, és biztosítják az eljövendő örök élet múlhatatlan gazdagságait. – *Sons and Daughters of God*, 125. o.

Április 3., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „A Szentírás védőbástya” című fejezet.